

SLOVENIJA

Uredništvo: Ljubljana, Tyrševa cesta št. 17

Naročnina četrtletno 15 din

za pol leta 30 din

za vse leto 60 din

Posamezne številke 1.50 din

V z a m e j s t v o celoletna naročnina 90 din

Ljubljana, dne 18. novembra 1938.

Upravništvo: Ljubljana, Tyrševa cesta 17

Poštnočekovni račun:

Ljubljana št. 16.176

Rokopisov ne vračamo

Oglasi po tarifu

Tiska Zadruga tiskarna (M. Blejec) v Ljubljani

E. D.: Politične smernice zakona o volitvah poslancev

Diktatura šestega januarja je slonela najprej — v politično-pravnem oziru — na nekaterih zakonih, izdanih 6. 1. 1929 in pozneje. Z ustavo z dne 5. 9. 1931 se je ta diktatura utrdila na ta način, da so bile odslej vse politično-pravne osnove diktature združene v navedeni ustavi. Država brez napisanega ustroja se je spremenila v državo z napisano ustavo, ne da bi se bila namen in oznamitev javnega reda predrugačila. Po samih določbah ustave je bilo opravičljivo, če je takratna vlada, najsi po istih določbah ni bila prisiljena hitei, izdala vrsto zakonov politične narave, zlasti zakone o volitvah poslancev in senatorjev ter zakon o društvih, shodih in posvetih. Kakor hitro so ti zakoni izšli — in to se je zgodilo skoraj neposredno po razglasitvi ustave, torej še meseca septembra — je bilo vsakomur jasno, da se bodo po večletnem presledku vršile v kratkem politične volitve v državi.

Kolikor gre za volitve poslancev, nas mora zanimati zakon o njih že zaradi tega, ker stojimo sredi volilne kampanje za volitve poslancev dne 11. 12. t. l. Ta nagib je še tem bolj živ, ker so v političnem življenju države po razpustu parlamenta z dne 5. 5. 1935 nastopile izdatne spremembe, spremembe, ki jih povprečni volilec še malo ni pričakoval. Ni mogoče tajiti, da so spremembe, na katere mislimo, povzročile tudi dokajšnjo zbežanost v mnogih volilskih vrstah.

Toda, naj se gleda na sodobno podobo volilnega boja s katere koli strani, vedno se končni sklepi povrnejo na dejstvo, da je pravi povzročitelj te podobe edinole veljavni zakon o volitvah poslancev, seveda v pomenu in učinku, ki mu ga dajeta tudi sekundanta, namreč zakon o tisku in zakon o društvih, shodih in posvetih. Zato se želimo malo natančneje baviti z osnovnimi političnimi smernicami navedenega zakona. To bo tem lažje, ker je politično tehnična celotnost smernice tega zakona osrednjena v enem samem določilu, v § 18. Izven tega paragrafa štejeta v politično-tehnično gradivo le še § 16, ki predpisuje javno glasovanje (kar se šteje za skladno z ustavo, ker ta tajnega glasovanja ne zahteva izrečno), in § 97, ki daje ministru pravosodja pravico, da z navadnim razpisom izvršno tolmači in razlaga morebitne nejasnosti ali neustreznosti zakona, to pa brez omejitve in celo v teku volilnega boja. Tako pooblastilo in v takem zakonu je izredno močno sredstvo državne uprave. Ni dvoma, da odkriva tudi precejšnjo naglico pri izdelavi zakona.

Za nas najvažnejši § 18 zakona predpisuje seznamsko kandidiranje. To seznamsko kandidiranje se izraža v »državnem kandidatskem seznamu«; naziv v zakonu ne pomeni morebiti kandidatskega seznama države, temveč kandidatski seznam za področje cele države, torej kandidatski seznam, ki mora imeti za vsak volilni okraj predpisano število kandidatov ali namestnikov in ne sme izpustiti nobenega okraja. Le interesna politika volilnega boja je leta 1931, spremenila v zakon omenjeni »državni kandidatski seznam« v kandidatski seznam »tistih, ki so za državo« in leta 1935, v »kandidatski seznam kraljevske vlade«.

Oblikovno prihaja »državni kandidatski seznam« do izraza tudi tako, da mora imeti na čelu »nosilec«, po prvotnem besedilu je imel ta nosilec pravico, odločati o tem, kdo sploh sme kandidirati na listi. Novo, leta 1935, uveljavljeno besedilo je ta predpis izpustilo. Leta 1931, so morali kandidati in namestniki na državni kandidatski listi izkazati torej pismen pristanelek nosilca na njih kandidaturu in njih pismen pristanelek na državno in narodno enotnost, sedaj pa morajo predložiti tako nosilec kot vsi kandidati in namestniki enakoglasno izjavo o pristanku na državno in narodno enotnost.

Da postane izven vsakega dvoma razumljivo, kakšen nagib ima zakon s takim predpisom, je treba poseči nazaj v leto 1931. Volitve z dne 8. 11. 1931 so se vršile v brezstrankarskem oznamenju. Politične stranke so bile vse razkropljene in zaдушene, nove se niso ustanovile. Kandidati in namestniki, ki jih je za področje cele države postavil po svobodnem preudarku general Peter Živkovič, ki je bil nosilec edinega, takrat dovoljenega državnega kandidatskega seznama, so šli v volilni boj izrečno kot nestrancarji. Takrat se je govorilo o »patriotičnih strokovnjakih«. Časopisje, ki je Živkoviča podpiralo, se je razpisovalo dovolj različno o tem, da se kljub parlamentarizmu, kolikor ga je ustava z dne 5. 9. 1931 uvedla, strankarstvo nikoli več ne bo ustvarjalo ali trpelo. Sestav političnih strank je preteklost, ki se ne povrne več. Na njegovo mesto stopa — to je važno z ozirom na besedilo zakona — sestav kandidatskih seznamov, katerih nosilec predstavlja program dela bodočih poslancev. Kandidature so bile tako tesno zvezane z osebo nosilca državne kandidatske liste, da ni samo izbral vseh kandidatov in namestnikov nosilec, temveč da je bil vsak kandidat ali namestnik celo pravno obvezan, v svojem delu ostati zvest nosilcu in da je po zakonu izgubil mandat, če se mu je izneveril. (Ko je sicer leta 1932, Peter Živkovič izgubil predsedništvo vlade in iz vlade izstopil, ni izgubil noben njegov poslanec mandata.) Zdi se, da je dne 8. 11. 1931 izvoljeni parlament prav zaradi izstopa Petra Živkoviča iz vlade in s tem nastalega vprašanja, kaj je z nadaljnjim trajanjem mandatov vseh poslancev, spremenil in omilil omenjeno prvotno določilo zakona. Vendar je leta 1935, Jevtič vseeno zahteval od kandidatov in namestnikov na svoji listi enako izjavo zvestobe ter jo tudi dobil; njena vrednost pa ni bila več pravno obvezna, temveč samo moralna, prav za prav — sodeč po dogodkih — pa še to ne.

Prav tako kot zvezanost z osebo nosilca seznama, je takrat dovoljeno javno mnenje poudarjalo še drug posledek takega sestava političnih gibanj. Poudarjalo je, da se smejo krajevne nasprotnosti zrealiti edinole še v sporednih kandidaturah okrajnih kandidatov na seznamu istega nosilca; vsaka večja razcepjenost in nasprotnost je nezdržljiva z novo obliko in pomenom parlamentarizma. Tako stališče takrat dovoljenega javnega mnenja — to pač smemo priznati — je bilo povsem v skladu z logiko zakona in z dejstvom, da pomeni že sama oseba nosilca tudi ves program dotičnih kandidatov. Zato so spori krajevnega pomena na vsak način mogoči edinole še v obliki osebnega tekmovanja posameznih okrajnih kandidatov, ki pa morajo vsi zaporedoma prožiti enako in enako zanesljivo državotvornost in zvestobo načelu državne in narodne enotnosti, ki morajo biti torej politično uniformirani.

Vendar je tako razlogovanje in opravičevanje takrat dovoljenega javnega mnenja odkrilo nehoti tudi neko vodilo, ki v zakonu nikjer ni zapisano, ki pa je bržkone v okviru volje zakona; vodilo, ki se je praktično uveljavilo vprav pri tistih volitvah, katerih izvedba je bila v rokah avtorjev zakona. Zakon želi, da se vršijo volitve poslancev le na podstavi enega samega državnega kandidatskega seznama. Zakon to v resnici samo želi, ne pa predpisuje. In l. 1931, se je v resnici udeležil volitev samo Živkovičev seznam. Samo to je tudi idejno v soglasju z volilnim zakonom. Zakon namreč ne zahteva — še danes — enake izjave zvestobe do državne in narodne enotnosti samo od kandidatov enega državnega seznama, temveč od kandidatov in namestnikov vseh morebitnih državnih kandidatskih seznamov. Ko se je torej po-

udarjalo, da se smejo spori zrealiti v vzporednih kandidaturah v okrajih, kjer je pripadnikom posameznih okrajnih kandidatov dano na prosto celo to, da obmetavajo drugega kandidata na seznamu istega nosilca, se vsili nemudoma dognanje, da nima v očeh zakona nobenega političnega pomena tekmovanje različnih državnih kandidatskih seznamov, če so vsi kandidati in namestniki z nosilci vred obvezani na isti državno-politični program, oziroma celo dognanje, da že obstajanje različnih državnih seznamov z istim državno-političnim programom vsebinsko nasprotuje resnosti za vse enakega državnopolitičnega programa, logično pa povzroča osebno tekmovanje tudi med nosilci. Spričo logike določil zakona o volitvah poslancev ni mogoča logika več državnih kandidatskih seznamov. Podoba je, da so odločilni politiki leta 1931, to dobro vedeli, niso pa imeli volje to priznati, in podoba je tudi, da Jevtič, ki je bil v notranji politiki očiten analfabet, tega ni vedel. Pripustil je več državnih kandidatskih seznamov in ustvaril s tem prejudic za vse, ki se trudijo ob veljavnem volilnem zakonu ustvariti vtisk volje, da se pripušča tudi beseda opozicije. Seveda je moral Jevtič požreti s tem, da je dovolil druge državne liste, nasledek, da je v svoji volilni agitaciji napadal druge sezname, zlasti dr. Mačkovega, kot protidrjavne in veleizdajalske, najsi so tudi vsi dr. Mačkovi kandidati in namestniki podali izjavo po § 18. zakona. S tem pa je uničil vsakršni pravni ali celo samo moralni pomen te izjave.

Gotovost, da je po tih volji zakona logično mogoče samo en državni seznam, da je nosilec po svoji osebi nujno že tudi program in da so dovoljeni »politični« spori samo v obsegu posameznih okrajev in osebnih prepričanj med vzporednimi okrajnimi kandidati, se je posebno trmasto zagrizla v tiste kroge volilcev, ki so pri obeh doslej izvršenih volitvah (l. 1931 in 1935) veljali kot pripadniki Živkovičeve in Jevtičeve državne kandidatske liste. To prepričanje preveča v teh krogih volilcev posebno podeželske volilce. To so — sicer ne zelo obsežne, vendar otipljive — množice tistih, ki jim je geslo, h kateremu se morajo kandidati obvezati, generalni izgovor za drugačno popolno politično sterilnost in pomanjkanje lastnega prepričanja.

Za politično razpoloženje, ali natančneje: za politično lenobnost teh volilcev (in ne samo teh, temveč tudi mnogih nasprotnikov) je bila odločitev JNS, da se s skromnimi »sreskimi« kandidati uveljavi na državni kandidatski listi, katere nosilec je dr. Maček, porazen sunek. Nosilec dr. Maček je vendar — program dr. Mačka! Ta občutek pa zvestim volilecem nosilca Živkoviča in še bolj zvestim volilecem nosilca Jevtiča nikakor ne more biti prijeten, najsi si je vodstvo JNS — oblikovno, ne pa vsebinsko, v skladu z zakonom — pridržalo sicer »programsko« svobodo. Ti volilci preprosto ne morejo razumeti, da je bila odločitev vodstva JNS inteligenten nasledek spoznanja, da je to edini način za rešitev JNS vsaj za nekaj časa še, in razumejo samo to, da so bili vso neslavno dobo cir-kusa JNS samo klovn, ki jih je vodstvo hranilo tako dolgo z gesli znane smeri, da so zdaj prepojeni od njih, ne da bi še malo pomislili na popolno praznino gesel.

In vendar je sam predsednik vlade dr. Stojadinović v svojem prvem volilnem govoru v Belgradu poudaril, da razume udeležbo JNS na dr. Mačkovem seznamu kot tehnično, t. j. kot tako, ki jo ne glede na razne programe diktira — zakon. Za JNS je tragično, da jo režejo določbe od nje uveljavljenega zakona, ne pa, da mora iti pod streho dr. Mačka. Tega seveda ne razumejo v Sloveniji mnogi volilci JNS same in temu se podvirgavajo z notranjim odporom, ustvarjajoč pri nas volilne dogovore posebno s tistimi, katerih kompromisnost tako še nikoli ni bila preveč tenkovestna. Ti njeni volilci prezirajo namreč, da JNS sploh še nikoli ni imela lastnega programa, t. j. programa, ki bi bil samo njen. Ni ga imela, ko se je iz »nestranskih in patriotičnih strokovnjakov« ro-

Najboljše šivalne stroje

ADLERza dom in obrt ter posamez-
ne dele ter kolesa kupite pri**PETELINC**
LJUBLJANA

za vodo, blizu Prešernov. spomenika

Večletno jamstvo! — Pouk v
umetnem vezenju brezplačen

more in ne more na plan! Vse to ni važno. Važno pa je, da se trosi denar slovenskih planincev za knjige o planinstvu v srbohrvaščini, da se srbskim planincem takorekoč vsiljujejo, saj če bi imeli potrebe zanje, bi si jih pač sami napisali ali dali napisati.

Kajti treba je tu omeniti in poudariti: smisel imajo podobne publikacije samo, če je njih vsebina tehtna in neke trajnejše vrednosti. Ali na kratko: če spada v slovstvo, bodisi leposlovno, bodisi znanstveno, bodisi poučno.

Mi Slovenci pa res nismo tako bogati, da bi mogli — in še celo iz javnih sredstev — podpirati knjižstvo drugih narodov. Vsak trud v take namene je potrata narodnega premoženja in energije, ki si jo moremo privoščiti tem manj, ker se ne dogaja zlepa, da bi drugi bogatejši narodi delali tako glede nas. Opravičljivo je tako početje tem manj, ker je — kolikor niso osebni razlogi ali razlogi neke slovanske sentimentalnosti vmes — samo izraz neke manjvrednostne zavesti nekaterih, ki je pa večina slovenskih planincev, to pa že lahko rečemo, nima.

Prihodnost Slovencev pri železnicah

S centralizacijo mnogih železniških ustanov pod različnimi režimi v preteklosti (zlasti s kontrolo dohodkov iz leta 1929.) je bilo v glavnem ravnateljstvu državnih železnic stanje uradnikov leta 1929. sledeče:

1 glavni ravnatelj: Srb;
2 pomočnika glavnega ravnatelja: 2 Srba;
8 načelnikov: 5 Srbov, 2 Hrvatov, 1 Slovenec;
52 šefov odsekov: 18 Srbov, 8 Slovencev, 6 Hrvatov;
od 1282 uradnikov: 704 Srbov, 226 Slovencev, 188 Rusov, 164 Hrvatov.

Leta 1938:

1 glavni ravnatelj: Srb;
2 pomočnika glavnega ravnatelja: 2 Srba;
8 načelnikov: 8 Srbov;
52 šefov odseka: 24 Srbov, 4 Slovenci, 4 Hrvatov;
58 referentov: 40 Srbov, 10 Slovencev, 8 Hrvatov;
od 1356 uradnikov: 858 Srbov (+ 20%), 182 Slovencev (- 19%), 170 Rusov (- 9%), 146 Hrvatov (- 11%); skupaj 1356 uradnikov (t. j. + 5%).

Darujte za tiskovni sklad „Slovenije“!

Že spet lovska nesreča

Že večkrat smo v našem listu omenili tako imenovane lovske nesreče, ki zahtevajo toliko žrtev nedolžnih, neprizadetih ljudi. V tem pogledu imajo slovenski lovci bržkone rekord, ki jim pa ni v čast.

Dne 10. t. m. so lovili nad Bledom. Kakor poročajo, je neki lovec zapazil, da se nedaleč od njega v grmovju nekaj rjavega premika. Ne da bi bil malo pomislil, če je sploh mogoče in verjetno, da se bo tako blizu njega in tako počasi premikal in menda njegove lovske spretnosti občudovala kakšna lisica, in zlasti ne da bi bil dognal ne le žival samo in streljal šele, ko je ugotovil, za kakšno žival gre in da jo bo z veliko verjetnostjo smrtno zadel, kar je dolžnost vsakega pravega lovca, je streljal ta imenitni lovec kar na slepo.

Uspeh? 12 letni deček Franc Kogoj je obležal mrtev v grmovju!

In tako padajo leto za letom nedolžne žrtve lovske lahkomišelnosti in brezvestnosti. Ne vemo sicer, če je prilastek »lovski« sprečo takih žalostnih dogodkov sploh še opravičljiv. Pravi lovci bi po našem prepričanju ne trpeli, ne smeli trpeti takih ljudi v svoji sredi. Če jih pa trpijo, potem so soodgovorni zanje. In če sami ne znajo narediti reda in privzgojiti čuta za pravo lovsko ravnanje in nehanje, potem mora gledati javnost, da se temu tako ali drugače napravi kraj.

Saj smo že večkrat doživeli, da si pred različnimi lažilovci ni varen življenja kmet, ki gre pogledat po svojem polju in gozdu, plevica, ki dela na njivi, pastir, ki pase na goljavi, popotnik, ki se sprehaja po jasi. Pride tak »lovec«, zagleda, da se nekaj giblje, pa puško k rami!

In zdi se, da hočejo naši lovci take načine lova povzdigniti v pravilo. Saj smo nedavno tega slišali, da so uvedli zavarovanje zoper podobne lovske nezgode. Doslej je morebiti tak tudilovec le malo pomislil, preden je streljal na slepo, četudi morebiti ne iz prevelike vestnosti. Kajti ob ubitem ali ranjenem človeku, in seveda tudi domači živali, mu je grozila težka odškodninska tožba. Poslej bo take pomisleke utešila zavest, da je proti nevarnim nasledkom tako in tako zavarovan.

Toda naš človek ima pravico, zahtevati, da se tudi naši lovci, če naj sploh zaslužijo to oznamenilo, ravnajo po tistih zakonih, ki veljajo pri vseh pravih lovcih na svetu. In poglobitveni zakon vseh pravih lovcev je ta, da nikoli ne streljajo, preden se niso natančno in dodobra prepričali ne samo glede tega, če gre sploh za divjad, in tudi ne samo glede tega, za kakšno divjad gre, že da ne strelja morebiti zaščitene živali, ampak tudi glede tega, če stoji ali lovi divjad tako, da jo bo z vso gotovostjo takoj s prvim strelom smrtno zadel. Kajti pravi lovec noče, da se divjad muči s težko rano ure in dneve po gozdu, da nazadnje pogine in zgine kot mrhovina v grmovju, ali da pogine tako, kakor se je nedavno tega zgodilo, ko je bil srni razstreljen in razmesarjen gobec, in ko je prišla k velikim mukam še lakota, ker se seveda srna ni mogla pasti, da je h koncu poginila v dvojnih mukah.

In proti takim lovcom se hočemo braniti, se moramo braniti. Ni dovolj samo sodna kazen za tako lahkomišljeno ogražanje ljudi — te vrste trpinčenja divjadi tako ne kaznuje noben zakon — kazen, ki je po navadi čudovito mila. Treba je tudi v tako imenovano »zeleno bratovščino« uvesti red in spoštovanje pred tujim življenjem in trpljenjem. Kajti sama iz sebe očitno tega ne more več storiti, preveč lažilovcev se je že zarilo vanjo. Poleg strogih kazni — tu bi kazalo spopolniti kazenski zakon! — bi se morala vsakemu takemu lovcu vzeti za vselej pravica, da nosi orožje in izvršuje lov. Hkratu bi moral biti seveda izključen iz lovske organizacije, njegovo ime pa razglašeno svetu, ki naj izve, da je bil to človek, ki je osramotil našega človeka sploh in slovensko lovstvo posebej.

Prepričani smo, da je vseh tistih pravih lovcev-strelcev sram takih lažilovcev-streljačev. Prepričani smo tudi, da nam bodo v srečo pritrčili. Toda to ni dovolj. Povzdigniti morajo svoj glas in se javno odmakniti od njih. Sicer bodo pred javnostjo odgovorni zanje.

Napad, ki je reklama

Zadnje tedne so neki tuji državniki precej naravnost in osebno napadali nekatere odlične angleške politike. Ker pa angleški narod ni bil politično vzgojevan v tisti ponižnosti in pokornosti, ki so jo šteli nekateri slovenski »voditelji« za vrhunec političnega in družbenega spoznanja, zato se za take napade meni samo toliko, kolikor mu postanejo napadeni prav zaradi njih bolj simpatični. Kratko in malo, taki napadi tujih ljudi so za napadene angleške politike kar najboljša reklama.

Zdaj se vrše na Angleškem v več okrajih dopolnilne volitve. Kakor poroča švicarska »National-Zeitung«, ima pri njih zasmehovanje kakega kandidata, da je tujim državljanom všeč, že kar značaj zelo uspešnega obrekovanja. In tako se morajo angleški poslanski kandidati poleg vsega drugega braniti še pred očitkom, da bi bili po volji kakšnemu tujemu državljanu, zlasti iz celostnih držav.

Če pojde tako dalje, se še lahko zgodi, da utegne kaka podjetna reklamna pisarna po načrtu izzivati take napade in jih dobavljati popularnosti željnimi kandidatom.

Pa seveda — ne pri nas!

Mali zapiski

Prepovedana časopisa

Državno pravdnišvo v Zagrebu je prepovedalo prodajati in širiti:

1. št. 8 mesečnika »Privredni list«.
2. št. 40 tednika »Jevrejska tribuna«.

Oba časopisa izhajata v Zagrebu.

Narod, ki hoče biti svoboden in enakopraven, mora bolj gledati nase, kakor Slovenci, ki raje skrbimo za tujo korist, svojim potrebam pa ne iščemo zdravila.

Ivan Cankar.

Nemci za Stojadinovića

Dr. Grassl, eden izmed voditeljev nemške narodne manjšine v Vojvodini, je sklicah zbor nemških organizacij in skupin. Na zboru je bila sprejeta resolucija, ki pravi med drugim:

Ne gre za mandate, ampak za to, da manifestira nemška manjšina v Jugoslaviji svojo solidarnost z vlado dr. Stojadinovića.

Jugoslovenščina

V »Spominih« Janka Mlakarja, ki jih priobčuje študentovski obzornik »Mentor«, beremo:

»Zabranjeno«, kolikokrat sem se že jezil, ko sem bral to besedo v slovenskem stavku. »Vhod zabranjen«. Po mojem mnenju, in mislim, da je pravo, je vhod ali vstop samo takrat »zabranjen«, kadar stojim pred vrati in ne pustim nikogar noter, ali pa če mu vrata pred nosom zaklenem. Če pa pustim vrata odprta in nočem, da bi vsak noter prišel, bom zapisal »Prepovedan vhod«.

Jaz sem včasih kar »zaprepaščen«, ko slišim ali vidim, kako se naše razumnišvo poslužuje tujih izrazov za reči, za katere imamo pristne domače besede in to prikladnejše, kakor so tujke.

Vabilo našim bralcem

Vse naše prijatelje in bralce vabimo, da upoštevajo v prvi vrsti trgovine in podjetja, ki oglašajo v našem listu.

Opozarjamo pri tem, da sprejemamo oglase samo od domačih podjetij.

Sprememba krajevnih imen v Julijski Krajini

V »Slovenskem listu«, glasilu naših južnoameriških izselnikov, beremo pod zgorajšnjim naslovom:

Z dekretom z dne 2. septembra t. l. se je dovolila komenski občini zaprošena sprememba imen dveh krajev, in sicer Malega in Velikega Dola, ki sta se doslej imenovala Dol Piccolo in Dol Grande, v Vallegrande in Vallepiccola. Po vsem Goriškem in Krasu je še mnogo krajev s slovenskimi imeni, ali vsaj z eno slovensko besedo, kakor zgoraj. Kakor kaže, bo ta dekret dal povoda še drugim občinam za podobne prošnje vladi, ki bodo gotovo ugodene.

Urednik in izdajatelj: Tone Fajfar v Ljubljani.

JUGOSLOVANSKA KNJIGARNA V LJUBLJANI

je izdala ravnokar najpomembnejše slovensko delo

SLOVENSKI KNEZ KOCELJ

izpod peresa vseučiliškega prof. dr. Franc Grivca. Knjiga obsega 299 strani, opremljena je s številnimi inicijalkami in vinjetami delo akademičnega slikarja Slavka Pengova, 13 slikami in 1 zemljevidom slovenskega ozemlja v 9. stoletju.

Cena v celo platno vezani knjigi je din 120 —, numerirani bibliofilski izdaji (samo 300 izvodov) vezani v celo usnje din 300 —.

Delo je po vsebini in opremi najvidnejši pojav zadnjega časa na našem književnem trgu. Knjiga je pisana kljub vsej znanstvenosti tako poljudno, lahko, nazorno in živo da jo bo vsakdo, ki se zanima za domačo slovensko zgodovino z največjim zanimanjem prebiral. Zato spada ta edinstvena knjiga v vsako slovensko hišo, v vsako slovensko šolo in v vsako javno knjižnico.